

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 390/2021
08.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Владимир Добрић, адвокат из ..., против тужених „Marfin Bank“ АД Београд, ког заступа пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из ... и ББ из ..., ког заступа пуномоћник Ервин Прелић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, вредност предмета спора 300.000,00 динара, одлучујући о сукобу надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, у седници већа одржаној дана 08.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Виши суд у Београду стварно је надлежан за поступање у овој правној ствари.

Образложење

Апелациони суд у Београду огласио се стварно ненадлежним својим решењем Гж 7322/19 од 21.01.2021. године, за одлучивање о жалбама тужиље и туженог, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 1461/12 од 26.06.2018. године. Списи предмета уступљени су Вишем суду у Београду.

Виши суд у Београду изазвао је сукоб надлежности, налазећи да није стварно надлежан за одлучивање о жалбама парничних странака, изјављеним против првостепене пресуде Првог основног суда у Београду. Виши суд сматра да се предметни спор, у ком се тражи утврђење ништавости појединих одредби уговора о кредиту и брисање заложног права уписа непокретности, не може решити применом правила о споровима мале вредности.

Решавајући настали сукоб надлежности у складу са одредбом члана 22. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је у конкретној правној ствари стварно надлежан за одлучивање Виши суд у Београду.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на пресуде у споровима мале вредности. Апелациони суд у складу са одредбом члана 24. став 1. тачка 3. истог закона одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанско-управним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Споровима мале вредности у складу са одредбом члана 468. став 1. ЗПП сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Не сматрају се споровима мале вредности, сходно одредби члана 469. истог закона, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Споровима о непокретностима, у складу са одредбом члана 31. став 1. ЗПП, сматрају се спорови код којих се тужбеним захтевом тражи утврђење права својине или других стварних права на непокретностима, утврђење ништавости, поништај или раскид уговора који имају за предмет непокретност.

У предметном спору тужбеним захтевом тражи се утврђење ништавости одредаба уговора о кредиту и брисање заложног права уписаног на непокретности – стану тужиље, по основу тог уговора. Спор са тако постављеним тужбеним захтевом не представља спор о непокретности. Постављеним захтевом не тражи се утврђење заложног права као стварног права на непокретности, нити утврђење ништавости уговора који има за предмет непокретност. Уговор о кредиту нема за предмет непокретност. Упис заложног права на непокретности тужиље као примаоца кредита, као средство обезбеђења потраживања по том уговору, не значи да тај уговор има за предмет непокретност.

Како се не ради о спору о непокретности, то се стварна надлежност за поступање установљава према вредности предмета спора у смислу одредбе члана 28. став 1. Закона о парничном поступку.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 300.000,00 динара, односно 2.862,57 евра, на дан подношења тужбе, па исти представља спор мале вредности.

Како је за одлучивање о жалби против пресуде донете у спору мале вредности стварно надлежан виши суд, то је за одлучивање о жалбама парничних странака, изјављеним против првостепене пресуде Првог основног суда у Београду, донете у спору мале вредности, надлежан Виши суд у Београду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом одредбе члана 22. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић